

på, at man kan holde afstemninger uden nødvendigvis at være tvunget til det, også selv om man altså, som udenrigsministeren siger, er ganske godt tilfreds med traktaten.

Hvis man virkelig mener, det er en så god traktat, hvorfor i alverden er man så så bange for at høre folkets dom? Det hænger ganske enkelt ikke sammen, og derfor skal jeg på vegne af Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der i Danmark findes en god tradition for ved ratifikation af EU-traktater at holde folkeafstemning. Dette er flere gange sket – også uafhængigt af grundlovens § 20. Det irske nej til Lissabontraktaten bekræfter, at det nytter at sige nej. Således har det irske nej ført til, at den rotationsprocedure i EU-Kommissionen, der oprindeligt var lagt op til, er blevet afskaffet. Men der er fortsat mange problemer med traktaten. På den baggrund opfordrer Folketinget regeringen til at udskrive en folkeafstemning om spørgsmålet i Danmark. Kun således kan godkendelsen ske efter reelle demokratiske principper.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 72).

Tak, formand.

Kl. 11:38

Formanden:

Dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er ønske om korte bemærkninger. Først hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 11:38

Michael Aastrup Jensen (V):

Tak for det.

Det er jo sådan, at hr. Morten Messerschmidt efterhånden gentagne gange har rejst spørgsmålet om, hvorvidt vi skal have en folkeafstemning eller ej, og derfor kunne jeg da godt tænke mig at spørge lidt ind til historikken, for hr. Morten Messerschmidt er jo meget historieinteresset. Hvor mange gange er det, vi har haft en folkeafstemning, når der ikke har været grundlag for en overdragelse af suveræniteten i henhold til grundlovens § 20, når vi ser bort fra den meget specielle situation vedrørende EF-pakken i 1980'erne, hvor der jo var et parlamentarisk flertal imod en ratifikation? Hvor mange gange har der ellers været afstemning?

Kl. 11:39

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:39

Morten Messerschmidt (DF):

Når man ser bort fra de gange, der har været, har der ikke været nogen gange. Det er sådan set det meget korte svar, men det siger jo til gengæld næsten også sig selv.

I 1986 vurderede Justitsministeriet, at der ikke var tale om suverænitetsafgivelse, men af andre årsager holdt man alligevel en afstemning. Det kunne være af demokratiske årsager, samvittighedsårsager, politiske årsager, men jeg er sådan set ligeglad med af hvilke årsager, for hovedsagen var, at den blev holdt. Da man i 1993 indgik den såkaldte Edinburghaftale, var der mere end fem sjettedeles flertal i Folketinget, og dermed var man ikke underlagt § 20, hvis hr. Aastrup Jensen læser stk. 2 med, og derfor holdt man en afstemning efter de almindelige afstemningsregler, som jeg mener findes i § 42. Jeg vil gerne slå det op, så hr. Michael Aastrup Jensen også kan være fuldt beredt den kommende måned.

Kl. 11:40

Formanden:

Hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 11:40

Michael Aastrup Jensen (V):

Med hensyn til at vi skulle have gemt en folkeafstemning og forhindret danskerne i at få en folkeafstemning, har vi tydelige eksempler på, at når der ikke har været suverænitetsafgivelse i henhold til grundlovens § 20 – Nicetraktaten, Amsterdamtraktaten osv. – er ændringen blevet ratificeret af store flertal her i Folketinget i det repræsentative demokratiske navn. Men hr. Morten Messerschmidt mener åbenbart, at nu skal der komme noget nyt, nu er der kommet en ny situation, og Folketinget er åbenbart ikke valgt af borgerne osv.

Jeg må spørge: Hvor går grænsen for hr. Morten Messerschmidt? Skal vi nu også have finansloven til folkeafstemning, skal vi nu også have store beslutninger om kommunalreform og lignende til folkeafstemning? Hvor går egentlig grænsen, hvis hr. Morten Messerschmidt mener, at vi ikke kan gøre vores arbejde i Folketinget?

Kl. 11:41

Formanden:

Ordføreren.